

Myrsky riehuu kaupungin yllä, synnyttäen tornadonpoikasia, mustat pilvet valuvat kaupungin ylle. Betoniviidakon suojissa, juoksen karkuun miehiä univormuissa, leijonia isoine kitoineen. Luon liaaneihin katseen, niitä roikkuu tuhoutuneiden talorämien jäännöksissä. Sähköjohtoja. Hyppään, tartun kiinni sellaiseen. Miesten huudot ovat kaukaisia, kuuluvat kaikuvina seinien osasista. Ihmiset ovat poissa, kukaan ei näe taisteluani. Liaani heittää minut poikki rakennuksen. Heilahdan maahan tömähdyksen saattamana. Lähden juoksemaan roskatäytteisellä maanpinnalla kipu rinnassani. He saavuttavat minut kohta. Menen läpi pihojen, kuolleiden ruumiiden, läpi murskautuneen tulevaisuuteeni. Vauhtini ei hidastu, se nopeutuu, saan voimaa ukkosen hakkaamisesta ympärilläni, korvissani musiikkina se tuhoaa tajuntaani. Ajatukset ovat turhia, olen paperinohutta salamoinnille, se repii minusta osia irti, työntää minua eteenpäin. Haukon suuria, rohisevia keuhkollisia ilmaa. Reaktioaikani on nopea, kierrän veriset uhrin, isot lohkeamat rakennuksia. Edessäni on pelastus, kaupungin rajat tulevat kohta vastaan. Kuin jalkani eivät alkuun päästyään osaisivatkaan lopettaa. Käteni suhisevat nahka-asuani vasten, sydämeni rutistaa verta minuun, päähäni. En voi pyörtyä. Heidän aseensa osoittavat selkääni, enkä edes välitä. Heidän eläimelliset karjuntansa vievät tilannetta syvemmälle viidakkoon. Ryntään läpi ohuiden sivukatujen, läpi kostean maan. Sade on jo kiertänyt sormensa kaupungin kuolleen tilan ylle. Ponnistan, hyppään tulisena roihuavan ruumiskasan yli. Tuli lipoo huuliaan, maistaa minut melkein, mutta olen tarpeeksi nopea. Käännyin sivuttain, kierähdän maahan. Jättimäinen betonipala viiltää selkääni. Pala aukaisee paitani, ihoni, selkäni. Irronneita raajoja, kauhua, kuolemaa, kaikki se sota tässä maailmassa tunkeutuu haavan. Käteni lentää suulleni, puren sormeani, tärisen, tukahdutettu kivunhuuto livahtaa ulos outona, rähisevänä kurkkuäänenä. Tuska ehtii vaikuttaa minuun ohimenevän hetken, pian se jo vaihtuu pelonsekaiseen adrenaliiniin. Kokoan itseni, kaikki ne palaset liimautuvat takaisin minuun, jalkani tottelevat ilman lupaa. Liikun ajatusta nopeammin, ilman ajattelua pärjään pari korttelia. Myrskytaivas kiertyy itsensä ympärille, pyörittää pilvistä mustaa hattaraa. Keskitän ajatukseni askeliin, jos kaadun jään kiinni. Ne ovat perässäni, lähempänä joka hetki. Riittävätkö voimani?

Takanani, aseet kädessä, rintaani polttelee. Pommitus on alkanut, sattuu korviin, sattuu sieluun, kaupunki tuhotaan kokonaan. Tuli, ja savu ottavat kaupungin merekseen, ja saastuvat sen myrkyillä. Kaikki tuhoutuu, kaikki, elämä, talot. Minä olen silti elossa. Katseeni on kiinni kaupungin rajoissa. En vilkaisekaan heitä, jahtaajiani. Pommitus, jokaista aistiani uuvuttaa. Kuulen vain sen äänet. Pommitus, räjähdykset taputtavat minulle sarkastisesti. Juoksen eteenpäin, kohti pelastusta, kohti varmaa kuolemaa. On parempi kuolla yksin, metsässä, selvinneenä, kuin antautua petoeläinten raivokkaaseen raateluun. Se näkyy jo, lähestyy taukoamatta. En pysähdy, vaikka hiki liimaa hiukset poskilleni, ja hapenpuute tökkii veitsellä kylkeäni. Se on siinä, ihan kohta, vapaus. Jos mahdollista, jalkani lisäävät tahtiaan. Käsieni liike nopeutuu, hengitykseni tuntuu vatsassa asti. Sakea tuhka, savun lemu, tunkeutuu hajuaistiini. Roska, rikkinäisten rakennukset paikat joita jotkut joskus kutsuivat kodikseen. Viimeiset askeleet. Viimeinen hengenveto. Sitten tajuan sen... AITA.

Käsieni sormet, laihat ja luisevat, koskettavat aita. Sormeni kietoutuvat sen metalliaukkoihin, katson metsää sen takana. Metsä on varjoista laikukas, varjot ovat heittäytyneet puiden päälle, kaiken päälle. En pääse pakoon. Ne tulevat, kuulen niiden askeleiden lyönnit maassa, minä tunnen ne. Pedot lähestyvät pienen pientä eläintä, se tietää ettei se pääse karkuun. Korvat painuvat kasaan, ryhti painuu kasaan, se menettää joka hetki voimaansa. Nyyhkytys heiluttaa koko kehoani, itku on niin voimakasta että en pysty keskittymään mihinkään muuhun. Pelko juovuttaa minua, saa minut näkemään ainoastaan kuolemaa. Hitaasti vartaloni antaa periksi, menen kyykyyn yhä nojaten aitaan. Suuni avautuu

hengittämään, mutta en pysty vastaanottamaan happea. Pommi putoaa kirkuen taivaalta, saaden aikaan paineaallon. Minua paineaalto vain silittää olkapäälle. Ääni on kova, tunkeutuu aivoihini terävän kipeänä. Pääni vaistonomaisesti pyörähtää katsomaan tuhoa. Kyynelpeitto saa kaiken kauniimmaksi. Liekit ahmivat jäljellejäänyttä. Minä näen kaiken kuin liekit olisivat hiuksia. Punaoransseja hiuksia. Lapsen ohuita hiuksia. Kuulen naurua. Joko minä nauran tai se on mielikuvitusta, en tiedä. Lapsi keinuu. Keinuu puuhun kiinnitetyssä keinussa, roikottaen päätään maata kohti. Minä tai hän, jompikumpi nauraa. En erota heiluuko rintakehäni tuskasta, vai naurusta.

Ne lähestyvät. Ovat pian luonani. Hiki on jo kuivunut, uusi kerros sitä kastelee kasvoni, minut. Pelko ottaa ruoskansa esiin. Savu on kaikkialla, sen pystyy jopa maistamaan. Nyyhkytykseni voimistuu joka iskulla. Pelolla on tiukka ote ruoskaansa. Se pilkkaa minua. "Ne lähestyvät!" Se nauraa mielipuolisesti. Pääni lukkiutuu polvien väliseen otteeseen. Metsästäjät lähestyvät, aseineen, ne haluavat minut kuolleen. Tuskantulvahdukset, sydämeni riistävä pelko, verenmaku suussa. Ne ovat luonani. Kiljuntani on sellaista, jota kuulee harvoin. Jotkut eivät edes kuule sitä missään vaiheessa elämänsä. Jotkut kuulevat sen kuollessaan. Jotkut kuulevat sitä koko ajan. Jotkut tuntevat sen koko ajan, jokaisessa lihaksessaan, jokaisessa liikahtuksessaan. Kiljun kaiken ulos itsestäni, kiljuntani tuntuu oksentamiselta. Kurkkuuni nousee happoa. Käteni, pääni, vatsani, kaikki liikkuu holtittomasti. Näkökyvyllä ei ole sijaa tällä hetkellä, poskeni ovat märät kyynelhiestä. Metsästäjät aseineen, joku tarttuu käsivarteeni. Joku vetää minut maasta, kuin olisin puu vailla juuria. Juurettomana minut on helppo nostaa. Käsi hiertyy kiinni ihooni, kynnet uppoavat lihaan. Rimpuihin irti, turhaan. En uskalla avata silmiäni. En uskalla lopettaa yrittämistä. En osaa lopettaa voihkimista. Nahkaiset vaatteeni ovat riekaleina. Joku koskettaa minua. Selkäni vääntyy kiemuraan, haavassa sykkii sydämeni, kipu. Itkeminen on ikuista, nyyhkytykseni riistävät happea. Kiljunta jatkuu pääni sisällä vaikka suuni on lopettanut. Kädet nappaavat minua selästä, ja polvitaiveista kiinni. Sydämeni syke tuntuu ranteissa, korvieni takana, rinnassani. Roikotan päätäni, maailma kääntyy ylösalaisin. Pelko paistaa minut seinää vasten, ottaa ruiskun, iho ei vastustele, piikki lipuu sisään vaivattomasti. Kuljemme läpi kaupungin, lasten hentoja ruumiita, nauran tai itken. "Pupu! Ei pupuja saa kantaa korvista, se sattuu!" Kuulen jonkun sanovan, ja tajuan että oma suuni muodostaa sanoja. Nauru liikuttaa rintaani, mutta ääntä ei kuulu.